

Angela Carter

Kanlı Oda

Türkçesi: Özden Arıkan, Pınar Savaş

Öykü

İÇİNDEKİLER

Kanlı Oda	7
Kar Çocuk.....	59
Kurtadam	61
Bay Aslan Gönül Avında.....	65
Kurtlar Arasında	79
Kurt Alice	93
Orman Cinlerinin Kralı	105
Kaplan'ın Gelini	117
Çizmeli Kedi	139
Aşk Yuvasının Hanımı	161

Kanlı Oda

O geceyi hatırlıyorum; yataklı vagonda, alev alev yanağımı yastığın pürüzsüz yüzüne bastırarak narin ve tatlı bir kendinden geçiş içinde gözümü kırpmadan yattığımı, kalp atışlarımın, hiç durmadan treni ileri iten kocaman pistonların ritmini taklit ettiğini hatırlıyorum – o tren ki gece boyu beni Paris'ten uzaklara, genç kızlıktan, annemin dairesinin sarıp sarmalayan bembeyaz sükûnetinden uzaklara, evliliğin tahminlere sığmaz ülkesine taşımaktaydı.

Hatırlıyorum da, tam o anda annemin de artık sonsuza dek geride bıraktığım daracık odamı ağır ağır adımlamakta olduğunu düşünmüştüm şefkatle: Benden kalan ufak tefek yadigârları katlayıp kaldırışını, artık ihtiyaç duymayacağım için oraya buraya fırlattığım giysilerimi, bavullarıma sığmayan notaları, bıraktığım konser programlarını toplayışını; kızının düğün gününde her kadın gibi sevinçle keder karışımı duygularla şuradaki buruşuk kurdeleyi, oradaki bir solmuş fotoğrafı almış, dalgın dalgın bakıyor olmalıydı şimdi. Gelin olurken yaşadığım zafer sevincinin ortasında bir an için kaybın acısını da hissetmiştim içimde; altın halka parmağıma takıldığı anda birinin karısı olmakla sanki bir anlamda diğerinin kızı olmaktan çıkmış bulunuyordum.

Emin misin, diye sormuştu, nişanlığın bana aldığı gelinliği dev bir kutu içinde getirdiklerinde – Noel hediyesi meyve şekerlemeleri gibi yumuşak paket kâğıdına sarılıp kırmızı kurdeleyle bağlanmış bir kutu. Onu sevdiğinden emin misin? Anneme de bir elbise göndermişti; su üzerinde yağı bıraktığı o ağır, priz-

matik pırlıtyı andıran sıyah ipekten bir elbise, Çin hindi'nde zengin bir çay plantasyonu sahibinin kızı olarak yaşadığı se-rüven dolu gençliğinden beri sırtına geçireceği en iyi şeydi bu. Kartal çehreli, boyun eğmez annem benim; Konservatuvar'da başka hangi öğrenci, annesinin bir kalyon dolusu Çinli korsana meydan okuduğunu, bir salgın sırasında bütün köye hastabakı-cılık ettiğini, insan yiyen bir kaplanı kendi elleriyle vurduğunu, üstelik bütün bunları, daha benim yaşım da bile değilken yaptır-ğını anlatarak övünebilirdi ki?

“Onu sevdiğinden emin misin?”

“Onunla evlenmek istediğimden eminim,” demiştim.

Başka da bir şey demeyecektim. İç geçirmişti, mütevazı sof-ramıza kurulmuş yoksulluk heyulasını sonunda başımızdan ancak gönülsüzce savabilecekti sanki. Ne de olsa benim annem seve seve, skandalları göze alarak, meydan okuyarak dilenmişti aşkı; ve günlerden bir gün yiğit askeri dönmez oldu savaşlar-dan, karısıyla kızına, asla tam olarak kurumayan gözyaşlarını, içi madalya dolu bir puro kutusunu ve antika beylik tabancasını miras bırakarak. Sıkıntı dolu hayatının giderek muhteşem bir eksantriğe dönüştürdüğü anneciğim, olur da bakkaldan falan dönerken yolunu biri kesiverirse diye –nasıl da dalga geçerdim onunla– çantasından hiç eksik etmezdi o tabancayı.

Kapalı panjurlar arasından sızan ışıklar minik birer yıldız misali yanıp sönüyordu arada bir; demiryolu şirketi, geçtiğimiz bütün istasyonların lambalarını gelinin onuruna yakmış gibi. Saten geceliğim, daha paketinden yeni çıkarılmıştı; gencecik göğüslerimin sivri uçlarını ve omuzlarımı sıyrarak kayıvermiş-ti gövdemden aşağı, kıvamlı bir sudan yapılmışçasına kıvrılıp bükülüyor, ben daracak kuşette huzur bulamadan sağa sola döndükçe haylazca vücudumu okşuyor, laf anlamadan, sinsi imalarla bacaklarımın arasına sokuldukça sokuluyordu. Onun öpüşü, diliyle, dişleriyle ve yakarak sıyrıp geçen sakalıyla öpü-şü, tıpkı hediye ettiği geceliğinki gibi taktik bir incelikle de olsa, yaşayacağımız zıfat gecesine dair imalarla doluydu; her yanı

denizle çevrili, sivri kulelerden yapılmış o şatoda, atalarından kalma yatağına gireceğimiz âna kadar zaptedilmiş bir şehvetle ertelenecek olan zıfaf gecemize... hâlâ hayal bile edemediğim sihirli şatoydu orası, duvarları deniz köpüklerinden yapılmış periler şatosu, onun doğduğu efsanevi malikâne. Bir gün o şatoya bir vâris doğuracaktım belki. İşte, trenin bizi götürdüğü yerdi orası, kaderimin beni götürdüğü yer.

Trenin kesik kesik uğultusu arasında kocamın düzenli, kesintisiz nefes alışverişini duyabiliyordum. Aramızda sadece bir vagon kapısı vardı ve o da açık duruyordu. Dirseğime dayanarak doğrulsam, şekliyle aslanı andıran kafasının karaltısını görebilecektim ve zaten burun deliklerime, kösele ile baharat karışımı o kesif erkek kokusu çarpıyordu. Bu koku her zaman eşlik ederdi ona, hatta bana kur yaptığı günlerde, onun annemin oturma odasında olduğunu anlamamı sağlayan tek şey olurdu, çünkü her ne kadar cüsseli bir adam olsa da ayakkabılarının altı kadife kaplıymışçasına adım atardı evin içinde; ayağını bastığı anda halı, bir kar tabakasıyla kaplanıveriyordu sanki.

Piyano başında dünyayı unutmuş olduğum anlarda beni şaşırtmaya bayılırdı. Geldiğinin haber verilmemesini ister, sonra sessizce kapıyı açıp elinde sera çiçeklerinden bir buketle ya da bir kutu kestane şekeriyle arkamdan usulca süzülürdü ve tam ben bir Debussy prelüdünde kendimi kaybetmişken, armağanını tuşların üstüne bırakıp gözlerimi kapatırdı elleriyle. Ama o baharatlı kösele kokusu her zaman ele verirdi onu; ilk şoku atlattıktan sonra her seferinde şaşırmış gibi yapmak zorunda hissettim kendimi, hayal kırıklığına uğramasın diye.

Benden yaşlıydı. Benden çok yaşlıydı; kara yelesinde yol yol gümüş tutamlar vardı. Ama o tuhaf, yoğun, neredeyse balmumundan yapılmışçasına kıpırtısız duran yüzünde, yaşanmışlıkların izi çizgiler yoktu. Tersine, yaşanmışlıklar düzlemiş, pürüzsüzleştirmişti o yüzü; bir kumsaldaki kayaya peşpeşe çarpan dalgaların bütün çatlakları düzleyip yok edişi gibi. Bazen ben piyano çalarken, gözlerinin -ışktan kesin biçimde yoksun oluş-

larıyla beni daima rahatsız etmiş olan gözlerinin- üstüne inmiş enli gözkapaklarıyla hiç kıpırtısız karşımda duran o yüz, bir maske gibi görünürdü; sanki asıl yüzü, beni tanımadan önce, hatta daha ben doğmadan önce bu dünyada yaşadığı onca şeyi sahici biçimde yansıtacak olan yüzü, bu maskenin altındaydı. Belki de başka bir yerde. Belki de bunca zamandır taşıdığı yüzünü, sırf bana yılların damgasından arınmış, genç bir yüz sunabilmek için kaldırıp bir yerlere koymuştu.

Ve başka bir yerde, olduğu gibi görebilecektim onu. Başka bir yerde. Ama nerede?

Belki de şimdi trenin bizi götürmekte olduğu, kendisinin doğup büyüdüğü o muhteşem şatoda.

Bana evlenme teklif ettiğinde ve ben de "Evet," dediğimde bile kaybetmemişti o kesif, o heybetli duruşunu. Biliyorum, bir erkeği çiçeğe benzetmek biraz tuhaf kaçır, ama kimi zaman onu bir zambağa benzetirdim. Evet. Zambağa. Hissedebilen bir bitkiye özgü o tuhaf, meşum sükûnet vardı onun da üzerinde, cenazelere gönderilen kobra başlı zambakları andırırdı, hani kılıç kınına benzeyen bembeyaz kılıfları, etli taçyapraklardan dışarı kıvrılarak uzanır, o etli kısmı ise öyle kalın ve gergindir ki dokununca parşömen gibi gelir ele. Onunla evlenmeyi kabul ettiğimi söylediğimde yüzünde tek kas oynamamış, ama artık daha fazla tutamayacakmışçasına uzun uzun bırakıvermişti soluğunu. Kendi kendime dedim ki: Ah! Nasıl da istiyor olmalı beni! Öyle görünüyordu ki haddi hududu olmayan arzusu, benim karşı koymayacağım bir kuvvetti; şiddetinden değil ağırlığından ötürü.